

ROMÂNIA
Județul Neamț
Municipiul Piatra Neamț
PRIMĂRIA
Nr. 2294 din 13.03.1997

C ă t r e.
Domnul POPA NECULAI
Str. Sportului nr. 4, Piatra Neamț

Urmare memoriului dvs. vă comunicăm că am efectuat o cercetare la fața locului confirmându-se prezența în această parcelă a construcției funerare reclamate. În această privință în baza reglementărilor legale urmează a se lua măsuri corespunzătoare.

În ceea ce privește intenția AFDPR de a avea o parcelă în zona Cimitirului Eroilor vă confirmăm că prin adresa 2834/1997 s-a cerut avizul nostru favorabil de către RA Domeniul Public. Primăria Piatra Neamț a respins această inițiativă.

În baza unei verificări care se va efectua în perioada imediat următoare vom aduce la cunoștința Consiliului Local cele constatate.

Primar, Secretar,
ION ROTARU VASILE VIȘAN

Dar lucrurile nu s-au limitat la pretențiile lui Alexandru Lăzărescu, deoarece vor apărea solicitări noi, după cum reiese din următorul articol apărut în ziarul „Telegraful”.

Cimitirul Eroilor

Dacă, la început, în Cimitirul Eroilor au fost înhumați eroi proveniți din rândul celor care și-au dat viața pentru patrie, în ultimii ani, acest loc a devenit un teren aprig disputat de mai toată lumea... bună. Nu de mult, presa anunța construirea aici a

unui cavou destinat familiei fostului prefect de Neamț, Alexandru Țibulcă. Tot aici, sunt îngropați ofițeri de Securitate sau MAN, care, să fim cinstiți, siluesc noțiunea de „eroi”.

Cu câteva zile în urmă, surse neoficiale ne-au șoptit că, o serie de revoluționari, membrii ai Asociației Revoluționarilor din Decembrie 1989 au solicitat și ei Conducerii RADP Neamț un spațiu, tot în Cimitirul Eroilor. Să nu vă fie cu mirare, dacă mâine-poimâine vor solicita și alții, un loc de „eroi”. O să devenim un oraș al eroilor.

Lucia CIOCÎRLAN

De atunci îmi pun întrebare: A fost revoluție la Piatra Neamț? Personal nu am văzut decât o mascaradă organizată de activiști de partid. Fac această afirmație deoarece pe data de 22 decembrie, imediat după fuga lui Ceaușescu m-am aflat în balconul actualei prefecturi, iar ceea ce am putut să văd, avea să-mi producă doar dezamăgiri.

Pentru a nu fi acuzat de revoluționarii cu pretenții de eroi, că afirmațiile făcute sunt doar fabulații, voi veni cu unele precizări. Dacă la București Ion Iliescu chema oamenii la revoluție, la Piatra Neamț, ușile de la intrările prin care se putea pătrunde în interiorul Consiliului Județean al PCR, erau păzite de cerberi puși în acest scop. Am reușit să pătrund în interiorul clădirii, probabil pentru faptul că nu am dat nici o atenție cerberului de la poartă, ceea ce l-a făcut să creadă că fac parte din regizorii acestei simulate revoluții. Interiorul era dezolant, iar cei pătrunși în clădire puteau foarte ușor fi plasați în două categorii, una a activiștilor de partid, iar a doua provenind din pleava societății, preocupate doar de a distruge tot ce le ieșea în cale. M-a impresionat în mod deosebit un tânăr stagiar, după câte îmi amintesc economist, care ședea pe sală la o masă, încercând să-și ascundă vânătăile din jurul ochilor, cauzate de loviturile primite. Îmi amintesc că l-am sfătuit să plece acasă pentru a dispărea din fața golanilor. Intrând într-o cameră, văd în partea dreaptă o ușă deschisă și auzind gălăgie

am intrat în camera respectivă, unde am văzut 3 tineri foarte agresivi care vroiau probabil să molesteze o femeie. Revoltat, i-am întrebat ce vor să facă. Mi-au spus că femeia respectivă este prim-secretarul județului Neamț, Eleonora Leuștean, venită de circa o lună de la Suceava. Biata femeie, deși speriată, aștepta cu nepăsare, dar și cu demnitate, desfășurarea evenimentelor. Revoltat de ceea ce se petrecea sub ochii mei le-am spus: „*Mă, eu am făcut 16 ani de pușcărie sub comuniști și nu aș atinge cu un fir de păr această femeie, Dacă are vreo vină, justiția trebuie să o judece și să o pedepsească, nu voi!*”! Nu au mai zis nimic și am părăsit împreună camera. Trecând în altă încăpere am găsit o atmosferă de nedescris. Mobilier distrus, obiecte aruncate pe geam, biblioteca spartă iar cărțile și revistele aruncate pe geam pentru a fi arse. I-am întrebat de ce le aruncă și mi-au răspuns obraznic: „*Nu vezi că sunt roșii (copertele)*”. Erau cărți și reviste științifice.

Mi-a fost rușine să mai rămân în mijlocul acestor „revoluționari”, conduși de cei mai devotați activiști de partid. Or, acești așa-zisi „revoluționari”, asemenea lui Alexandru Lăzărescu, au tupeul să fie înmormântați în Cimitirul Eroilor. Oare distrugerea unor bunuri materiale sau mințirea populației sunt acte de eroism care să le justifice asemenea pretenții?

Dar forțele oculte, care conduc practic biata noastră țară, au știut să rezolve și aceste pretenții, însă în interesul lor. Astfel, au revenit asupra repartizării locului de veci acordat lui Alexandru Lăzărescu, repartizându-l lui Iulian Țocu, deputat PDSR, după cum se poate vedea din următorul articol, apărut în ziarul „Cotidianul” nr. 371 din 26 iulie 1999:

„Cimitirul Eroilor din orașul nostru continuă să fie profanat, fără ca cineva să intervină”

„Subsemnatul Neculai Popa, Str. Sportului nr. 4, Piatra Neamț, (fost deținut politic), semnez o situație incredibilă în ziua de azi.

Imediat după primul război mondial, autoritățile locale din

orașul Piatra Neamț au hotărât ca și în acest oraș să facă un Cimitir al Eroilor, destinat în exclusivitate celor morți la datorie pe câmpul de luptă, indiferent de naționalitate, amici sau inamici, înscriindu-se astfel în rândul țărilor cu o veche cultură și civilizație.

Locul unde urma să fie construit acest Cimitir al Eroilor a fost bine gândit și ales, avându-se în vedere să fie plasat într-un loc cu mare vizibilitate, căutându-se în același timp să i se dea o înfățișare cât mai frumoasă. Suprafața i-a fost foarte precis delimitată, construindu-se alei de jur-împrejur, pe marginea lor plantându-se copaci. Acest cimitir a constituit o mândrie a orașului până la instaurarea regimului comunist în țară, când a început a fi profanat și chiar devastat. Astfel, în timpul când primar al orașului era comunistul Neculai Batin, într-o noapte a fost dus în cimitir un buldozer care a distrus mormintele soldaților germani, nivelând apoi terenul cu lama buldozerului. La fel s-a întâmplat cu partea dinspre miazăzi, unde erau morminte ale ostașilor români, morți pe frontul de răsărit, urmărindu-se pregătirea unei parcele rezervate nomenclaturii comuniste.

Acest cimitir a început a fi profanat din nou, înhumându-se aici eroi impostori, selectați din nomenclatura comunistă, cum ar fi: Lascăr, un fost dogar, care la 23 august 1944 a ieșit cu flori înaintea armatei ruso-comuniste, fiind apoi numit prefect al județului Neamț, drept recompensă pentru primirea făcută hoardelor bolșevice. Alături de el sunt înmormântați secretarii de partid Gheorghe Ibănescu și ? Constantin, oameni care s-au pus necondiționat în slujba partidului comunist și a ocupantului de la răsărit, sfidând – prin mormintele lor luxoase – pe cei ce și-au dat viața pentru patrie, scoțând și aruncând cine știe pe unde și fără nici o jenă, oasele adevăraților eroi, pentru a-și face ei cavouri familiale, etalându-și în mod ostentativ aroganța ce-i caracteriza.

Din păcate, aceste abuzuri au continuat, fiind înhumați în acest cimitir ofițeri de Securitate sau MAN, morți în timp de

pace, al căror loc s-ar fi convenit într-un cimitir civil sau militar.

Mai grav este faptul că și în prezent au loc asemenea profanări, încercând a fi ascunse prin desprinderea unei parcele din acest cimitir unde își construiesc cavouri familiale frunțași ai PDSR-ului, ca fostul prefect PDSR Alex. Țibulcă sau familia deputatului PDSR Iulian Țocu. Revoltător este faptul că deputatul Iulian Țocu și familia dumnealui nu sfidează numai opinia publică, dar dă dovadă de un total dispreț față de legile țării. Astfel, în noaptea de 4-5 iulie a.c. și-a scos fratele din cavoul din cimitirul orașului, îngropat de mai puțin de două luni, mutându-l în noul cavou din Cimitirul Eroilor. Ori, nimeni nu are voie să dezgroape cadavrele morților fără știrea administrației Cimitirului, asemenea abuzuri putând fi considerate profanări de morminte, iar dezgropările ce au loc înainte de un an de la înhumare necesită aprobări speciale pe care dl. deputat Țocu le-a ignorat.

Față de cele arătate, consider justificate întrebările :

Ce s-au făcut cu oasele acelui erou, care au fost scoase de la locul lor, pentru a-și face familia Țocu cavou ? Le-am văzut în seara zilei când a fost săpată groapa, la ora 21, așezate pe marginea gropii, ca a doua zi să dispară. Pentru ce a fost împiedicată presa să fotografieze groapa ?

Are fratele deputatului Iulian Țocu mai multe merite decât acel erou care a fost scos de la locul convenit, sau opțiunea politică este mai valoroasă decât jertfa făcută pentru apărarea patriei ?

Oare directorul „Domeniului Public”, primarul orașului sau unii parlamentari pot să dispună cum vor ei de bunurile ce fac parte din patrimoniul național. Ce s-ar întâmpla cu bunurile rămase de la strămoșii noștri dacă fiecare primar, director sau partid ar proceda ca acești reprezentanți de frunte ai PDSR ?

Cu regret trebuie să fac cunoscut opiniei publice că am sesizat încă din anul 1998 pe președintele țării de abuzurile ce au loc în acest cimitir, dar nu am primit nici măcar un răspuns, ceea ce denotă fie dezinteres, fie neputință. În această situație

mă văd nevoit să mă adresez forurilor internaționale care se ocupă cu păstrarea și conservarea patrimoniilor naționale”.

Neculai POPA, Piatra Neamț

Această „scrisoare deschisă” a fost trimisă, cu rugămintea de a fi publicată, ziarelor: Ziua, Adevărul, România Liberă, Cotidianul și Monitorul, dar ea a apărut numai în Cotidianul.

Probabil, prin revenirea asupra hotărârii prin care i-a fost dată respectiva parcelă lui Alexandru Lăzărescu și repartizarea ei familiei Țocu, s-a urmărit și scoaterea unui intrus din mijlocul nomenclaturii comuniste, de care nu mai aveau nevoie. Or, din comportamentul lui Alexandru Lăzărescu, tot timpul s-a putut observa un dezinteres total față de onoarea foștilor deținuți politici sau a Asociației, pentru el interesul personal fiind mai presus de orice.

În calitate de președinte al Asociației și de membru în comisia de aplicare a Decr. 118/1990 înainte de toate își urmărea propriile interese. Inginerul I. Moroșanu, cu care a fost coleg de serviciu la Direcția Agricolă, care a făcut 5 luni de închisoare (pe care l-am întâlnit și eu în închisoarea din Suceava), întrebându-l dacă el se poate înscrie în AFDPR, Alexandru Lăzărescu i-a răspuns: „numai pentru atât!”, făcându-l să înțeleagă că nu ar avea acest drept, dar a înscris pe alții cu mai puțin de două luni închisoare. Pentru Alexandru Lăzărescu fostul coleg de serviciu ar fi constituit o piedică în încercarea lui de a se afirma, deoarece îi cunoștea atât comportamentul, dar mai cu seamă caracterul. Nu s-a opus însă la acordarea tuturor drepturilor cuvenite conform Decr. 118/1990 consilierului juridic de la DGMPS, Ștefan Cenușă, care nu a făcut nici o zi de închisoare și care avea obligația de a supraveghea aplicarea corectă a decretului mai sus amintit. Or, acest jurist pus să supravegheze respectarea aplicării acestui decret, și-a obținut drepturile respective afirmând că a avut Domiciliu Obligatoriu 5 ani, de la 1.01.1961 – 10.01.1966, în realitate aceasta fiind o minciună. Chiar dacă Ștefan Cenușă ar

fi fost persecutat și nu și-a putut exercita profesiunea, această perioadă se putea considera conform Decr. 118/1990 ca vechime neîntreruptă în muncă și nicidecum pentru obținerea de alte drepturi compensatorii. Întâmplarea face să fiu din aceeași comună cu Ștefan Cenușă, iar după eliberarea mea din închisoare, am auzit că mulți oameni din comună au avut de suferit de pe urma lui Iancu Cenușă, tatăl lui Ștefan Cenușă. Or, numai faptul că Ștefan Cenușă, după absolvirea Facultății de Drept a fost încadrat ca procuror, demonstrează că a fost apreciat de regimul comunist și nu persecutat, iar faptul că a fost ulterior dat afară din această funcție nu s-a datorat unei persecuții, ci unui comportament pe care Ștefan Cenușă îl ascunde, iar destituirea sa, după afirmațiile celor ce îl cunosc, ar fi fost cea mai ușoară sancțiune. Faptul că nu s-a înscris în AFDPR, unde ar fi trebuit să-și prezinte niște documente care să-i justifice solicitarea, este încă o dovadă că își ascunde atât trecutul, cât și dosarul, pe baza căruia beneficiază de niște drepturi necuvenite.

Alexandru Lăzărescu simțindu-se tot mai izolat în interiorul Asociației, va reuși să-și atragă de partea sa oameni certați cu morala, capabili de a face orice potlogării pentru obținerea unor avantaje materiale. Unul dintre aceștia este Gheorghe Boancă, pe care îl consider o victimă a lui Alexandru Lăzărescu, care a fost de acord cu înregistrarea în mod fraudulos și fictiv pe numele Filialei AFDP Neamț a unei camioane FIAT, cu scopul eludării legii care interzice înscrierea în circulație a mașinilor mai vechi de 8 ani. Comitetul AFDP Neamț, aflând din întâmplare, după un an și jumătate, că este proprietarul unei mașini, care era însă folosită la aprovizionarea cu băuturi alcoolice de către patronul unui bar, a fost determinat să ceară Poliției județului Neamț radierea înmatriculării.

Or, aceste fapte pot fi considerate ca infracțiuni de fals și uz de fals, ce au adus prejudicii morale atât Asociației, cât și foștilor deținuți politici, datorită comentariilor apărute în presa locală, după cum se poate vedea din articolul apărut în ziarul „Ceah-

lăul” din 12 octombrie 1995, pe care îl redau în continuare:

Cum se poate înscrie în circulație o mașină veche ?

FENTÂND LEGEA

Căderea zidului roșu în 1989 a reprezentat pentru mulți o speranță de schimbare. Dacă până atunci, a avea o mașină reprezenta un lux și, în același timp o „etichetă”, ulterior ideea de proprietate a căpătat alte dimensiuni. Numărul mare de mașini aduse în țară a luat, cumva, pe nepregătite puterea și astfel, pentru a reglementa oarecum problema a apărut HG 594 din 1991. Prin respectivul act normativ era interzisă introducerea în țară a autoturismelor străine mai vechi de 8 ani.

Că românul inventiv găsește, mereu, modalități de „fentare” a legii nu e o noutate. Mai ales că HG 594, ca orice text de lege care se respectă, are o chichiță avocătească ce exceptează de la respectiva interdicție mașinile care fac obiectul unor donații către anumite societăți legal constituite. Cum ar fi, de pildă, Asociația Foștilor Deținuți Politici. Domnul Boancă Dragomir Mihai, cum-necum, a ajuns posesorul unui FIAT VEIOLI cu următoarele caracteristici: 7 locuri; capacitate cilindrică 2428 cmc; seria de pe șasiu 288002304. Anul fabricației este înregistrat în evidențele Poliției ca fiind 1979 iar pe un contract (veți vedea imediat care) autentificat de Notariat-1982. Ținând cont de vârsta înaintată a mașinii, e clar că proprietarul nu o putea înscrie în circulație. Numai că la 3 martie 1994, camioneta își schimbă proprietarul. Prin Contractul de Donație autentificat de Notariat, Boancă Mihai donează mașina AFDP Neamț. Ca reprezentant al acestei asociații, semnează dl. Boancă Gheorghe.

Faptul că valoarea donației este apreciată la 65.000 lei, nu coțtează prea mult. Oricum, gestul de caritate este demn de admirat, dacă ținem seama că a fost făcut în favoarea unor oameni în vârstă care au fost persecutați în regimul trecut. Și mai ales că AFDP este o asociație non-profit.

Însă stupoare! La ședința din 8 octombrie 1995, membrii

AFDP rămân blocați când află că sunt proprietarii unei mașini. Deci, de un an și jumătate, aveau mijloc de transport (pe hârtie) și, atunci când aveau nevoie de o mașină, apelau fie la cele ale unor membri fie, cu „sărut-mâna”, la Prefectură.

Singurii care știau despre Fiat erau dl. Boancă (membru în comitet) și dl. Lăzărescu (președinte). Oricum, în ședință, când avea tot interesul pentru a scuza această situație cel puțin dubioasă, dl. Lăzărescu nu a făcut nici o declarație vis-à-vis de nefolosirea Fiat-ului la AFDP. A tăcut mâlc !

A doua zi, domnii Lăzărescu și Boancă ne-au vorbit despre faptul că, totuși, deși după donație mașina a rămas la fostul proprietar, când au apelat la acesta a făcut unele drumuri în interesul asociației. Nu avem motive să nu-i credem. Totuși, ne întrebăm: ce fel de donație este aceea când cel care dă își păstrează bunul ? De ce membrii unei asociații trebuie să afle despre implicarea lor într-o afacere după un an și jumătate ?

Între timp, pe 5 iulie 1994, mașina a fost înmatriculată cu nr. NT 01 NBU. Pentru anul în curs, proprietarul mașinii (care o fi, de fapt ?) datorează un impozit de 60.000 lei plus 6264 lei penalități. Ținând cont că AFDP este asociație non-profit, s-ar putea ca aceste taxe să nu mai fie percepute.

Mai adăugând că dl. Boancă Mihai este unul dintre patronii barului de la subsolul sediului PD din Piatra Neamț, nu are rost să ne întrebăm cât a fost folosită camioneta în interesul foștilor deținuți politici și cât pentru aprovizionarea cu votcă.

Și dacă în acest aranjament „nimic nu este ilegal”, după cum spunea dl. Lăzărescu, acest articol se poate constitui într-un îndrumar pentru posesorii de mașini străine mai vechi de 8 ani. Aviz amatorilor !

Daniel VINCA

P.S. Să mai precizăm, oare, că dl. Boancă Gheorghe, membru al AFDP, este tatăl fostului proprietar, Boancă Mihai ?

Dar Gheorghe Boancă, știindu-se protejat de președintele

Asociației a mai făcut și alte abuzuri, cum ar fi eliberarea unor adeverințe fără a verifica dacă în arhiva Asociației se găseau actele pe baza cărora se eliberau adeverințele solicitate.

Dar o persoană mult apreciată de Constantin Ticu Dumitrescu, pe care vroia să o propulseze în fruntea AFDP Neamț era Mihai Bontea. Acesta fiind prieten cu Alexandru Lăzărescu, prin declarații false a reușit să se înscrie în AFDP Neamț, deși din actele depuse rezultă că a executat o condamnare de drept comun. La aceeași concluzie se ajunge citind Biletul de eliberare nr. 7598/1961, în care se specifică: „*Condamnat la 28-08-1959 până la 28-08-1961 de Tribunalul regional Bacău, cu mandat nr. 3131/1960 emis de Tribunalul raion Piatra Neamț pentru faptul de Asociere ...*”, iar în sentința de condamnare se menționează: „...*la câte 2 ani închisoare corecțională inculpaților Necula Dumitru și Mihai Bontea pentru infracțiunea prevăzută de art. 315 al. 1 cod penal*” Chiar Biletul de eliberare nr. 7598/1961, eliberat de Formația 0605 Constanța (Poarta Albă) confirmă executarea unei pedepse de drept comun, deoarece în perioada respectivă la Poarta Albă erau deținuți de drept comun, în timp ce deținuții politici se găseau la „Noua Culmea”, unde mă aflu și eu.

Mihai Bontea în cererea de înscriere în AFDPR, în loc de „delict de asociere contra liniștii publice” cum prevede art. 315 cod penal, motivează „delict politic, asociere organizație subversivă”, reușind să inducă în eroare comisia de aplicare a Decr. 118/1990. Totuși, dacă această „Asociere” a avut o nuanță politică, pentru a se înscrie în mod legal în AFDPR avea două posibilități:

- a) Să solicite rejudecarea procesului,
- b) Să-și expună în fața comisiei de aplicare a Decr. 118/1990 situația reală, iar aceasta, în urma unei deliberări, urmată de încheierea unui proces verbal semnat de membrii comisiei, putea pe răspunderea ei să-i acorde calitatea de deținut politic.

Or, Mihai Bontea, bizuindu-se pe prietenia lui Alexandru